

la contra | ENRIC RAMIONET

El nus gordià

Potser col·lectivament som millors del que sembla quan llegim els diaris o sentim les tertúlies

Diuem que som un enigma insoluble, que el món és un embrolladíssim nus gordià que no més sabem desfer a cops d'espasa i que no és possible resoldre l'immens trencaclosques de la nostra complexitat. No és prudent negar-ho ja que, d'entrada, qui s'empara darrere els mals presagis adquireix sempre un cert aire de saviesa. Però no els ha assaltat mai la sospita, encara que sigui per un breu i fràgil instant, que d'aquest maleït trencaclosques ja en tenim totes les peces i que únicament cal ordenar-les? Que el gran obstacle és que plantem cara a la vida arrapats al nostre petit fragment de veritat sense preocupar-nos del seu encaix? A tots, més o menys, ens horroritzen les brutalitats i les injustícies i ens commou el patiment aliè i, de fet, el que ens diferencia i ens situa en una o altra trinxera és quines brutalitats, injustícies i patiments queden davant de la nostra mirada, sigui per la imposició política o la del mercat o per pròpia elecció. Tots els règims, absolutament tots, fonamenten el seu poder en una barreja composta de dosis variables de temor i persuasió i, per tant, deu ser tan essencial el monopoli de la violència com el control de la informació. Si vostè habités en un país àrab dels que porten la tragèdia dels palestins com una humiliació ardent, com una ferida que mai deixa de sagnar, o si sense viure-hi es nodrís dels seus mitjans de comunicació, aquests dies amb la mirada plena de cossos esberlats, de desconsol i desesperació, es sentiria ansiós de sortir al carrer a airejar la indignació i la ràbia. Res a veure amb els que vivim i ens alimenten en l'oasi des del qual sorgeix aquesta crònica que en realitat no pretén formular grans interrogants sobre les misèries de la política internacional sinó petits interrogants sobre les misèries de la nostra opinió publicada i sobre la mirada desconcertada i estràbica que sembla que procuren imposar. Nosaltres hem llegit i sentit invocacions de brutalitats superiors per matissar les brutalitats actuals, ens parlen del combat èpic d'una democràcia assetjada, ometent l'obscuritat democràtica de l'apartheid, de l'ocupació militar, de les

Concentració contra l'agressió a Palestina. / JOAN SABATER

reiterades vulneracions de les resolucions internacionals, de la destrucció d'infraestructures, o dels humiliants controls quotidians als quals s'han de sotmetre els palestins, o de la construcció d'un mur per recloure'ls en un gueto i poder així formular paradoxes històriques i arribar a conclusions desastroses sobre la condició humana.

També s'ometen sovint les referències a la pràctica de combatre les pedres a canonades, o al manteniment, durant la teòrica treva, d'un asfixiant setge medieval, o a la contínua edificació il·legal de nous assentaments als territoris ocupats, o a la cínica utilització de la guerra com a instrument electoral. A tots ens commou el rostre del dolor però també tots som capaços

de relativitzar els excessos dels que ens tenen el cor o la cartera guanyats, i per aquesta raó podem explicar que quan cauen bombes no és fàcil destriar el gra de la palla, i pensar que encara mantenim la puresa de la nostra ànima. Fa uns anys, milions de persones es manifestaven contra una guerra colonial que no ens concernia directament però que havíem entès que era immoral, matussera i injustificada. Potser col·lectivament som millors del que sembla quan llegim els diaris o sentim les tertúlies. Avui s'han convocat noves manifestacions i tenim altra vegada l'oportunitat de demostrar que no és tan difícil prendre partit i que quan arriba el moment sempre cal fer-ho per les víctimes.

la columna | JOSEP M. FONALLERAS

¿Una guerra moral?

És ben curiosa la capacitat que tenen els jueus de donar consells als palestins. Aquests dies, com que la xarxa en va plena, en recullo dos. Fa molts anys, Golda Meir va dir que havia d'arribar el dia que els jueus podrien perdonar els palestins per la mort de fills d'Israel. El que els costaria més de perdonar, però, era que els haguessin obligat a matar els fills de Palestina. La construcció és manicomial i ens dóna molta informació sobre una determinada manera de fer política. Sense oblidar que Golda Meir no era Ariel Sharon, la reflexió de qui va ser una dona extraordinària, en molts sentits, ens informa sobre un tret característic de la manera d'afrontar el problema, almenys des de 1948. No fan el que fan per culpa d'una perversió innata sinó empesos per l'obstinació d'aquells que s'entesten a fer-se matar per uns veïns que no poden sinó executar aquesta mena d'entossudiment malfaltís.

Fa uns dies, Bernard Henry-Lévy ha insistit en un plantejament similar.

«Cal alliberar els palestins de Hamas», ha dit, amb la idea, segurament, que els palestins són un poble net i pur malauradament governats per uns terroristes. Oblida, BHL, per exemple, els centenars de milers de refugiats que saben a la perfecció quina és la casa on habitaven abans que els colons els en fessin fora i que encara viuen en camps infectats al Líban o deixats de la mà de Déu a Jordània. ¿De qui cal alliberar aquests pàries? ¿No caldria, potser, pensar que són els jueus qui s'haurien d'alliberar del sionisme que els du a la destrucció moral?

Molts es queixen de les fotos de nens morts. És pornografia, diuen, és una arma propagandística. Les fotos amb què juguen la partida els jueus, que també n'hi ha, són les dels cadàvers vivents d'Auschwitz. Poca broma.

L'Holocaust és un fet innegable, la ignomínia més gran, l'episodi més tràgic. Però és indecent que es faci servir com a escut per guanyar la batalla de la raó ètica, que és, a la fi, el gran què d'aquesta guerra.

¿Perdonarien les víctimes del nazisme la hipocresia dels seus fills?

rebaixes **Stein**

articles de pell

PIQUAUBO ITALY

markiario

N:VA

MONT BLANC

descomptes fins al 50%

Pompeu Fabra, 11 - 972 203 944 / Migdia, 11 - 972 213 565
Av. Lluís Pericot, 36 - 972 210 932 / GIRONA

Teatre Borràs

"Podria convertir-se en la nuevacomedia del año (...)"

Santiago Fondevilla
La Vanguardia

La nova comèdia de Jordi Galceran

dirigit per Josep Maria Mestre

Cancel·la

FERRAN RANE LLUISA CASTELL TONI SEVILLA LLUISA MALLOL

www.teatreborras.com

és divertit

combina't els colors de nòrdic, llençol, coixinera...

és al Carrer Nou de GIRONA

cal rei

coses de casa

www.calrei.com

TANCAMENTS D'ALUMINI I PVC

ORMETAL

972 47 61 27

www.ormetal.es

C/ Llevant, 7 Pol. Ind. Mas Lladó
FORNELLS DE LA SELVA